

Κατόπιν ζάλης πυρὸς ἀγρίας
Βρέμει βροντόπληκτος ὁ αἰθέρ,
Τῆς τρισαδέλφου εἰν' συμμαχίας,
Ὁ παταγώδης αὐτὸς κρατῆρ.

Διὰ βαλδαίας βροχῆς πυρίνης,
Καίει τὸν στόλον τὸν Τουρκικόν,
Κ' εἰς Πύλον α Φόρος εὐγνωμοσύνης, ὁ
Χαράττει μ' αἶμα ἥρωϊκόν.

Τὸ μέγα ἔργον καθηγιάσθη
Διὰ παιάνων τυρταϊκῶν.
Καὶ καθὼς ἤρχισ' ἐγκαινιάσθη
Μ' ἔνδοξον αἶμα ἀδελφικόν.

Ἦρξαντο τέλος νὰ ἠρεμῶσιν
Ἄηρ καὶ θαλάσσα καὶ ξηρὰ,
Καὶ πτηνὰ εὐφρογγα νὰ ὑμνῶσιν
Κάλλη πρυθαίνοντα ζωηρά.

Ἐδιδέχθη θρήνους κ' ὀδύνας,
Χαρᾶς εὐφρόσυνος μουσική,
Κ' εἰς γλωρᾶς δάφνας καὶ εἰς μυρσίνας
Κάθηται κόρη μαγευτική.

Ποία τις κόρη εἶναι ἐκείνη
Ἦτις ὡς νόμφη τοῦ Παρνασσοῦ,
Φηροῦσα στέμμα ἀκτίνας χύνει
Ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ ;

Τῶν λαῶν μόνη εὐδαιμονία
Ἡ παντοῦ χέουσα τὴν χαρὰν,
Χαῖρος ! φιλτάτη ἐλευθερία
Ἄν καὶ σὲ βλέπω ἀπὸ μακρὰν.

Ἀπὸ τὸν Ἰψιστον ἐθεσπίσθη
Θρόνον νὰ ἔχῃς παντοτεινόν,
Εἰς λαόν ὅστις πρῶτος ἐχρίσθη
Τ' ἅγιον μῦθον τῶν οὐρανῶν.

Κατὰ ἀργαῖον λοιπὸν αἰῶνα
Φηροῦσα γλαῖναν αἱματηρὰν,
Τὸν Περσοσκεπάστον Μαραθῶνα
Ἐκλιξας θέσιν πρώτην φορὰν.

Ἀπεθανάτισαν οἱ υἱοὶ σου
Τὴν τῆς Ἑλλάδος ἱερὰν γῆν,
Οἱ Λεωνίδαί κ' οἱ Περικλεῖς στυ
Ἐδειξαν ταύτην θάμβους πηγῆν.

Εἰς τὰ γνωστά σου θεῖα ἐδάφη
Ἐπανακάμπτεται πάλιν φαιδρὰ,
Σὲ χαιρετῶσιν ἔνδοξοι ταφοί,
Κι' αὐτὰ τὰ ἔπη τὰ πενήγρᾳ.

ΒΙΚΤΩΡ ΥΓΩ.

Ὁ Βικτωρ Ὑγὼ ἐγεννήθη τῷ 1803 εἰς τὴν παρὰ τὰ Παρηναῖα κειμένην πόλιν Βεζανσόν. Ὁ πατήρ του, ὁ κόμης Ἰωσήφ Ὑγὼ, ἦτο στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος, ἡ δὲ μήτηρ του Βανδερνὴ ἀριστοκράτις, τρέφουσα βαθὴν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἐξορίστους τότε Βουρβόνους. Νήπιον ἔτι ὁ Βικτωρ ἠκολούθησε τὸν πατέρα του εἰς τὰ στρατόπεδα, εἶδε τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐπισκέφθη μετὰ σεβασμοῦ τὴν Κορσικὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν κοιτίδα καὶ τὴν φυλακὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἡ Μοῦσα ἐπισκέφθη προῶτως τὸν νέον Βικτωρα. Ἡ ποικίλη καὶ ἱπποτικὴ ζωὴ τῶν στρατοπέδων, τὰ μεγάλα θεάματα, τὰ ὅποια ἀνελίσσονται καθ' ἑκάστην ἐμπρὸς του, προσέβαλον τὴν ζωηρὰν τὴν φαντασίαν, καὶ παιδίον ἔτι ἐγένετο ποιητής. Ἦρχισε νὰ γράφῃ στίχους, καὶ ἐν τῶν πρώτων του ποιημάτων καθυπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Τὸ ποίημα ἦν ὡραῖον, ἐπηνέθη πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἐβραβεύθη. Διὰ τί νομίζετε ; διότι ἐτελείετο διὰ τῶν ἐξῆς δύο στίχων :

Ἐγὼ ζῶ πάντοτε μακρὰν ἀπὸ αὐλᾶς καὶ πόλεως,
Καὶ δεκαπέντε τῆς ζωῆς διήλθον ἔτη μόλις.

Οἱ κύριοι ἀκαδημαῖοι ὑπέθεσαν ὅτι ὁ ποιητὴς δίδων εἰς ἑαυτὸν τοιαύτην ἡλικίαν, ἤθελε νὰ τοὺς περιπαίξῃ, διότι ἦτο ἀδύνατον, ἐσκέφθησαν, τὸσον νέος ἔτι νὰ γράφῃ τοιαύτους στίχους. Ὁ Ὑγὼ ἐλυπήθη μὲν, εἶναι ἀληθές, διὰ τὸ λάθος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν τοὺς ὕβρισαι διὰ τοῦτο. Ὅπως ἀποζημιωθῆ διὰ τὴν ἀποτυχίαν του ταύτην ἔστειλε τέσσαρας τῶν πρώτων του ᾠδῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Τολώσης, αἵτινες ἐβραβεύθησαν ἅπασαι, καὶ ὁ νέος ποιητὴς ἐγένετο μέλος τῆς ποιητικῆς ταύτης Ἀκαδημίας, γνωστῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν « *és jeux Floraux* ».